

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Przemysław Strach

Sędziowie: SSA Urszula Duczmal

SSO del do SA Izabela Pospieska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Magdalena Ziembiewicz

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. del. do Prok. Apel. Alicji Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2014r.

sprawy **G. J.** oskarżonego z art. 258 § 1 kk; art. 18 § 3 kk w zw. z art. 55 ust 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 kk;

W. N. oskarżonego z art. 258 § 1 kk; art. 55 ust 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 55 ust 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 kk

P. P. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk; art. 55 ust 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 65 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora wobec oskarżonych G. J. i P. P. (1) oraz obrońcy oskarżonego W. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 20 lutego 2014r., sygn. akt II K 136/12

I. Zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonych: W. N., G. J., P. P. (1), a na podstawie art. 435 k.p.k. co do oskarżonej R. K. w ten sposób, iż przyjmuje w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonym w punktach 1., 2., 3., 7., 8., 9., 12., 13., 14., 16., 17. części rozstrzygającej wyroku to, że ich przedmiotem nie były znaczne ilości bliżej nieustalonych środków odurzających, a nieokreślona ilość bliżej nieustalonych środków odurzających.

II. Zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonych G. J. oraz P. P. (1) w ten sposób, że z podstawy skazania czynów przypisanym – odpowiednio - w punktach 9. i 17. części rozstrzygającej wyroku eliminuje art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a ponadto w odniesieniu do oskarżonego P. P. (1) - art. 91 § 1 k.k. i przyjmuje, że ustalonymi w nich zachowaniami oskarżeni wyczerpali znamiona: oskarżony G. J. przestępstw z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś oskarżony P. P. (1) ciągu dwóch przestępstw z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: Ł. C., A. W. kwoty po 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) brutto, L. J. (J.) kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) brutto oraz 259,09 zł (dwieście pięćdziesiąt dziewięć złotych i dziewięć groszy) netto, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonym: G. J., W. N., P. P. (1).

V. Zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za podstępownia odwoławczego, w tym nie wymierza im opłaty za II instancję.

Izabela Pospieska Przemysław Strach Urszula Duczmal

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył m.in.:

1. **R. K. o to, że:**

I. w okresie od grudnia 2007 r. do listopada 2008 roku na terenie B., na terenie Włoch, Turcji, Grecji, na terytorium krajów Ameryki Łacińskiej, działając wspólnie i w porozumieniu z R. Ł. i innymi osobami, wzięła udział jako kurier i osoba werbująca w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu obrót i przywóz z Turcji, krajów Ameryki Łacińskiej na obszar Wspólnoty Europejskiej do Hiszpanii, Włoch i Grecji znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy, tj. o czyn z art. 258 §1 kk,

II. w styczniu 2008 roku w B., na terytorium Włoch, Turcji, Grecji, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. Ł. i innymi osobami, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jako kurier dokonała przywozu z I. na obszar Wspólnoty Europejskiej do Grecji, a następnie Włoch znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 3.000 gramów, tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. (Dz. U. 2005 nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk,

III. w maju 2008 roku w B., na terytorium Włoch, Hiszpanii, Peru, działając wspólnie i w porozumieniu z R. Ł., G. J. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wzięła udział jako osoba werbująca w zorganizowanej grupie przestępczej, w ten sposób, że chcąc aby W. N. dokonał przewozu z kraju Ameryki Łacińskiej - Peru na obszar Wspólnoty Europejskiej do Hiszpanii znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 3.000 gramów, udzieliła mu pomocy w dokonaniu czynu, w ten sposób, że przekazała informacje o sposobie dokonania przywozu, nawiązała kontakt z osobami biorącymi udział w jego organizacji, tj. o czyn z art. 18 §3 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. (Dz.U. 2005 nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk,

IV. w czerwcu 2008 roku w B., na terytorium Włoch, w Hiszpanii, Peru, działając wspólnie i w porozumieniu z R. Ł., G. J. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wzięła udział jako osoba werbująca w zorganizowanej grupie przestępczej, w ten sposób, że chcąc aby L. K. dokonał przywozu z kraju Ameryki Łacińskiej - Peru na obszar Wspólnoty Europejskiej do Hiszpanii znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 4.120 gramów, udzieliła mu pomocy w dokonaniu czynu, w ten sposób, że przekazała informacje o sposobie dokonania przewozu, nawiązała kontakt z osobami biorącymi udział w organizacji przywozu, przy czym L. K. zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie przemytu przez funkcjonariuszy służb celnych na lotnisku w L., tj. o czyn z art. 18 §3 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. (Dz.U. 2005 nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk,

V. w październiku 2008 roku w B., na terytorium W., Turcji, działając wspólnie i w porozumieniu z R. Ł. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wzięła udział jako osoba werbująca w zorganizowanej grupie przestępczej, w ten sposób, że chcąc, aby G. J. dokonał przywozu z Turcji na obszar Wspólnoty Europejskiej do Grecji, a następnie Włoch znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 3.000 gramów, udzieliła mu pomocy w dokonaniu czynu w ten sposób, że przekazała informacje o sposobie dokonania przywozu, nawiązała kontakt z osobami biorącymi udział w organizacji przywozu, przy czym G. J. zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na przerwanie podróży przez służby lotnicze, tj. o czyn z art. 18 §3 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. (Dz.U. 2005 nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk,

VI. w listopadzie 2008 roku w B., na terytorium Włoch, Turcji, Hiszpanii, działając wspólnie i w porozumieniu z R. Ł. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wzięła udział jako osoba werbująca w zorganizowanej grupie przestępczej, w ten sposób, że chcąc aby P. P. (1) dokonał przywozu z Turcji na obszar Wspólnoty Europejskiej do Grecji, a następnie Włoch znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 3.0000 gramów, udzieliła mu pomocy w dokonaniu czynu w ten sposób, że przekazała informacje o sposobie dokonania przywozu, nawiązała kontakt z osobami biorącymi udział w organizacji przywozu, tj. o czyn z art.18 §3 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. (Dz.U. 2005 nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk,

2. G. J. o to, że:

VII. w okresie od stycznia 2008 roku do października 2008 roku na terenie B., na terenie Włoch, Turcji, Ameryki Południowej działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., R. Ł. i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu obrót i przywóz z Turcji, krajów Ameryki Południowej na obszar Wspólnoty Europejskiej do Hiszpanii, Włoch i Grecji znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy, tj. o czyn z art. 258 §1 kk,

VIII. w maju 2008 roku w B., na terytorium Włoch, Hiszpanii, Peru, działając wspólnie i w porozumieniu z R. Ł., R. K. i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział jako osoba werbująca w zorganizowanej grupie przestępczej, w ten sposób, że chcąc aby W. N. dokonał przewozu z kraju Ameryki Łacińskiej - Peru na obszar Wspólnoty Europejskiej do Hiszpanii znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 3.000 gram, udzielił mu pomocy w dokonaniu czynu w ten sposób, że przekazał informacje o sposobie dokonania przywozu, nawiązał kontakt z osobami biorącymi udział w organizacji przywozu, zameldował w swoim mieszkaniu co umożliwiło uzyskanie paszportu, tj. o czyn z art.18 §3 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. (Dz.U. 2005 nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk,

IX. w październiku 2008 roku w B., na terytorium Włoch, Turcji, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. K., R. Ł. i innymi osobami, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jako kurier w celu przywozu z Turcji na obszar Wspólnoty Europejskiej do Grecji znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości co najmniej 3.000 gramów, udał się przez Grecję do Turcji, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na przerwanie podróży przez służby lotnicze, **tj. o czyn z art.13 §1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. (Dz.U. 2005 nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk,**

3. W. N. o to, że:

X. okresie od maja 2008 roku do kwietnia 2009 roku na terenie B., na terenie Włoch, krajów Ameryki Południowej - Peru, Wenezueli, działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., G. J., R. Ł. i innymi osobami, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu obrót i przywóz z krajów Ameryki Południowej - na obszar Wspólnoty Europejskiej do Hiszpanii, Włoch znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy, tj. o czyn z art. 258 §1 kk,

XI. w maju 2008 roku w B., na terytorium Włoch, krajów Ameryki Południowej - Peru, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. K., G. J., R. Ł. i innymi osobami, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jako kurier dokonał przywozu z Peru na obszar Wspólnoty Europejskiej do Hiszpanii, a docelowo do Włoch, znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości co najmniej 3.000 gramów, tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. (Dz. U. 200 nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk,

XII. w kwietniu 2009 roku w B., na terytorium Włoch, krajów Ameryki Południowej - w Wenezueli, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. Ł. i innymi osobami, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jako kurier dokonał przywozu z

Wenezueli na obszar Wspólnoty Europejskiej do Hiszpanii, a docelowo Włoch, znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości co najmniej 3.000 gramów, tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. (Dz. U. 2005 nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk,

4. **P. P. (1) o to, że:**

XII. w okresie od listopada 2008 roku do czerwca 2009 roku w B., na terytorium Włoch, Turcji, Ameryki Południowej, działając wspólnie i w porozumieniu z R. Ł., R. K., G. J. i innymi osobami, wziął udział jako kurier w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu obrót i przywóz z Turcji, krajów Ameryki Południowej na obszar Wspólnoty Europejskiej do Hiszpanii i Włoch, znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy, tj. o czyn z art.258 §1 kk,

XIII. w listopadzie 2008 roku w B., na terytorium Włoch, Turcji, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. Ł. i innymi osobami, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jako kurier dokonał przywozu z Turcji na obszar Wspólnoty Europejskiej do W. znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 3.000 gram, tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. (Dz.U. 2005 nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk,

XIV. w okresie od maja do czerwca 2009 roku w B., na terytorium Włoch, Hiszpanii, Ameryki Południowej, działając wspólnie i w porozumieniu z R. Ł. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jako kurier w celu przywozu z Brazylii na obszar Wspólnoty Europejskiej do Włoch, znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w ilości co najmniej 3.000 gramów, udał się do wskazanego państwa, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na nie wpuszczenie na terytorium przez służby sanitarne, tj. o czyn z art.13 §1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. (Dz.U. nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 §1 kk.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 r., w sprawie II K 136/12, uznał:

1. oskarżoną **R. K.** winną popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż przedmiotem obrotu i przywozu były znaczne ilości bliżej nieustalonych środków odurzających, tj. przestępstwa z **art. 258 § 1 k.k.** i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 4 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

2. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku uznał R. K. winną tego, że w okresie od 8 do 19 stycznia 2008r. na terenie Turcji, Grecji i Włoch, działając w warunkach zorganizowanej międzynarodowej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jako kurier dokonała przywozu koleją z I. w Turcji na obszar Wspólnoty Europejskiej do S. w Grecji, a następnie drogą lotniczą do N. we Włoszech, znacznej ilości środków odurzających nieustalonego rodzaju o nieustalonej wartości, ukrytych w walizce podróżnej, w następstwie czego uzyskała korzyść majątkową w kwocie 1.200 euro, co stanowiło równowartość 4.350 zł, tj. popełnienia przestępstwa z **art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.** i za to, na podstawie art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 2 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

3. w odniesieniu do czynów opisanych w punktach od III do VI części wstępnej wyroku uznał R. K. winną tego, że w okresie od maja do listopada 2008r. w B., działając w warunkach zorganizowanej międzynarodowej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako osoba werbująca na zlecenie R. Ł. innych kurierów, tj. osoby chętne do odpłatnego przywozu znacznych ilości środków odurzających z terenu Turcji, Ameryki Południowej i Środkowej na obszar Unii Europejskiej, nakłoniła do dokonania takiego czynu W. N., L. K., G. J. i P. P. (1), a następnie udzieliła im pomocy do jego realizacji, poprzez skontaktowanie

każdego z nich z organizatorką tego proceduru - R. Ł. i pośredniczenie w przekazywaniu im nadesłanych przez R. Ł. środków pieniężnych przeznaczonych na ich podróż do jej miejsca zamieszkania, tj. do N. we Włoszech, skąd dalej mieli być już przez ww. kierowani do miejsca odbioru środków odurzających oraz przez udzielenie im informacji o sposobie, w jaki sama dokonała przywozu narkotyków z Turcji do Włoch, tj. czynu z **art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.** i za to, na podstawie art. 19 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 §1 i 3 i § 6 pkt. 2 k.k. wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec R. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności i odrębnie jednostkowe kary grzywny i wymierzył jej karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 330 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

5. na podstawie art. 60 § 3 i 5 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec R. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, oddając ją w tym czasie na podstawie art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora;

6. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek osiągniętej przez oskarżoną R. K. korzyści majątkowej z popełnionego przestępstwa w kwocie 4.350 zł;

7. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku uznał oskarżonego **G. J.** winnym tego, że w październiku 2008r. na terenie B., Włoch i Turcji brał udział jako kurier w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu obrót i przywóz z Turcji, krajów Ameryki Południowej i Środkowej na obszar Wspólnoty Europejskiej - docelowo do Włoch, znacznych ilości środków odurzających, tj. przestępstwa z **art. 258 § 1 k.k.** i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

8. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku uznał oskarżonego G. J. winnym tego, że w maju 2008r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc aby W. N. uzyskał korzyść majątkową dokonując przywozu z Turcji lub z jednego z krajów Ameryki Południowej lub Środkowej na obszar Wspólnoty Europejskiej znacznej ilości środków odurzających, udzielił mu pomocy w dokonaniu czynu, poprzez zameldowanie go w swoim mieszkaniu, co umożliwiło w/w uzyskanie paszportu, tj. popełnienia przestępstwa z art. **18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** i za to na podstawie art. 19 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i w zw. z art. 60 § 1 i 2 i 6 pkt. 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

9. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie IX uznał oskarżonego G. J. winnym tego, że w październiku 2008r. w B. oraz na terytorium Włoch i Turcji, działając w warunkach zorganizowanej międzynarodowej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, chcąc jako kurier dokonać przywozu z Turcji na obszar Wspólnoty Europejskiej - docelowo do Włoch znacznej ilości nieustalonych środków odurzających o nieustalonej wartości czynił przygotowania do dokonania tego przestępstwa, poprzez wyrobienie paszportu, nawiązanie za pośrednictwem R. K. kontaktu z R. Ł. organizującą wyjazdy do Turcji i Ameryki Łacińskiej po narkotyki i tym samym przystąpienie do zorganizowanej grupy przestępczej, a następnie wyjazd z miejsca zamieszkania do N. we Włoszech, a stamtąd na zlecenie R. Ł. udanie się w podróż po odbiór środków odurzających samolotem do I. w Turcji, przerwana przez służby lotnicze z uwagi na jego stan nietrzeźwości, a następnie kontynuowanie podróży piechotą, przy czym wobec braku kontaktu z nim przez pozostałych członków zorganizowanej grupy przestępczej, po dotarciu na lotnisko w I. oskarżony powrócił do kraju, korzystając z pomocy Konsulatu RP w Turcji, tj. popełnienia czynu z **art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i w zw. z art. 65**

§ 1 k.k. i za to, na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

10. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego G. J. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego G. J. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go na podstawie art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora;

12. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku uznał oskarżonego **W. N.** winnym tego, że w okresie od maja 2008r. do kwietnia 2009r. na terenie B., Włoch, Hiszpanii, Peru, Wenezueli brał udział jako kurier w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu obrót i przywóz z krajów Ameryki Południowej i Środkowej na obszar Wspólnoty Europejskiej - do Hiszpanii, a docelowo do Włoch znacznych ilości środków odurzających, tj. przestępstwa z **art. 258 § 1 k.k.** i za to, na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

13. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie XI uznał oskarżonego W. N. winnym tego, że w maju 2008r. r. w L. na terytorium Peru i w B. w Hiszpanii, w R. i N. we Włoszech, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jako kurier dokonał przywozu z Peru na obszar Wspólnoty Europejskiej - do Hiszpanii, a docelowo do Włoch, znacznych ilości środków odurzających nieustalonego rodzaju o nieustalonej wartości, ukrytych w walizce podróźnej, uzyskując z tego tytułu korzyść majątkową w kwocie 300 euro, co stanowiło równowartość kwoty 1.013,70 zł, tj. czynu z **art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.** i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

14. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie XII uznał oskarżonego W. N. winnym tego, że w kwietniu 2009r. w C. na terenie Wenezueli, w B. w Hiszpanii, w R. i N. we Włoszech, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jako kurier usiłował dokonać przywozu z Wenezueli na obszar Wspólnoty Europejskiej - do Hiszpanii, znacznych ilości środków odurzających nieustalonego rodzaju o nieustalonej wartości w walizce podróźnej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zaginięcie walizki w nieustalonych okolicznościach tj. czynu z **art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.** i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

15. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego W. N. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych,

16. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku uznał oskarżonego **P. P. (1)** winnym tego, że w okresie od listopada 2008r. do czerwca 2009r. na terenie B., Włoch, Turcji i Ameryki Południowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu obrót i przywóz z Turcji oraz krajów Ameryki Południowej i Środkowej na obszar Wspólnoty Europejskiej - do Hiszpanii, a docelowo do Włoch znacznych ilości środków odurzających, tj. przestępstwa z **art. 258 § 1 k.k.** i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

17. w odniesieniu do czynów opisanych w punktach XIV i XV części wstępnej wyroku uznał oskarżonego P. P. (1) winnym tego, że w okresie od listopada 2008r. do czerwca 2009r. w B., na terytorium Włoch, Turcji i Brazylii, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom

ustawy z 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób dwukrotnie czynił przygotowania do przywozu na obszar Wspólnoty Europejskiej znacznej ilości nieustalonych środków odurzających o nieustalonej wartości i tak:

- w listopadzie 2008r., chcąc jako kurier dokonać przywozu z Turcji na obszar Wspólnoty Europejskiej - do Włoch, znacznych ilości środków odurzających nieustalonego rodzaju, czynił przygotowania do dokonania tego przestępstwa w ten sposób, że skontaktował się z R. Ł. organizującą wyjazdy m.in. do Turcji po narkotyki, a następnie po przekazaniu mu przez nią, za pośrednictwem R. K., pieniędzy na podróż, wyjechał z miejsca zamieszkania tj. z B. do N. we Włoszech, a stamtąd, na zlecenie R. Ł., dalej do Turcji, gdzie przebywał w hotelu w oczekiwaniu na dostarczenie mu środków odurzających, a następnie wrócił przez Włochy do Polski z otrzymaną od bliżej nieustalonych osób torbą podróżną, w której nie było środków odurzających;
- w okresie od maja do czerwca 2009r. w B. oraz na terytorium Włoch i Brazylii, chcąc jako kurier dokonać przywozu z Brazylii na obszar Wspólnoty Europejskiej - docelowo do Włoch, znacznej ilości nieustalonych środków odurzających, czynił przygotowania do dokonania tego przestępstwa w ten sposób, iż w tym celu skontaktował się z R. Ł. organizującą wyjazdy do Ameryki Łacińskiej po narkotyki, a następnie wyjechał z miejsca zamieszkania do N. we Włoszech, a stamtąd na zlecenie R. Ł. udał się w podróż po odbiór środków odurzających samolotem do S. P. w Brazylii, przy czym z powodu panującej tam epidemii nie skontaktował się z dostawcami i nie odebrał środków odurzających i z lotniska w S. P. drogą lotniczą powrócił do Włoch, a następnie do Polski, tj. popełnienia czynów z **art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i w zw. z art. 65 § 1 k.k.** i w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł;

18. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego P. P. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

19. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 §2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73 § 2 kk pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonemu W. N. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 marca 2011 r. do dnia 19 sierpnia 2011 r., od dnia 14 marca 2013 r. do dnia 5 kwietnia 2013 r., nadto na poczet orzeczonych kar grzywnien zaliczył oskarżonym następujące okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności:

- oskarżonej R. K. od dnia 8 marca 2011 r. do dnia 22 sierpnia 2011 r., tj. 168 dni i ustalając, iż jeden dzień pozbawienia równa się dwóm stawkom dziennym grzywny, uznał orzeczoną wobec ww. karę grzywny za wykonaną w całości;
- oskarżonemu G. J. od dnia 8 marca 2011 r. do dnia 19 sierpnia 2011 r. 165 dni i ustalając, iż jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny, uznał orzeczoną wobec ww. karę grzywny za wykonaną w całości;
- oskarżonemu P. P. (1) od dnia 8 czerwca 2011 r. do dnia 6 września 2011 r. tj. 92 dni i ustalając, iż jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny, uznał orzeczoną wobec ww. karę grzywny za wykonaną w całości (pkt 23-24).

Jednocześnie, na podstawie art. 624 § 1 kpk, Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych z ponoszenia kosztów procesu, w tym od opłaty oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu (pkt 25-26).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego W. N..

Oskarżyciel publiczny zaskarżył powyższy wyrok w części na korzyść oskarżonych G. J. i P. P. (1), zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 11 § 1, 2 i 3 kk, poprzez przyjęcie, że czyny opisane w pkt. IX, XIV i XV, a zarzucone kolejno G. J. i P. P. (1), zakwalifikowane przez Sąd jako art. 57 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, pozostają w zbiegu rzeczywistym, a co za tym idzie, wymierzenie kar pozbawienia wolności na podstawie przepisu łagodniejszego, a mianowicie art. 57 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy zbieg ten nie zachodzi, a w przypadku jego przyjęcia, Sąd za podstawę wymiaru kary powinien przyjąć przepis przewidujący jej najsurowszy wymiar. Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę wyroku w zakresie czynów opisanych w pkt. IX, XIV i XV, poprzez eliminację z kwalifikacji prawnej art. 55 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z kolei **obrońca oskarżonego W. N.** zaskarżył powyższy wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego w całości, zarzucając powyższemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia:

- a) art. 5 § 2 kpk polegające na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości co do uczestnictwa oskarżonego w domniemanej grupie przestępczej na niekorzyść oskarżonego,
- b) art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk, polegające na uwzględnieniu przez Sąd jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i ocenie zebranych w sprawie dowodów nie w sposób swobodny a dowolny;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na ustaleniu, że oskarżony jako kurier dokonał przywozu i usiłował dokonać przywozu znacznych ilości środków odurzających, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do potwierdzenia takiego zarzutu.

Reasumując wniósł o:

1. uwzględnienie poniesionych zarzutów poprzez:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie 12, co do istoty i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu zabronionego opisanego w dyspozycji art. 258 § 1 kk,
- zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie 13, co do istoty i zmianę kwalifikacji czynu zarzuconego oskarżonemu na art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk, i wymierzenie mu za ten czyn kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych w wysokości 10 zł,
- zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie 14, co do istoty i zmianę kwalifikacji czynu zarzuconego oskarżonemu na art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk. i wymierzenie mu za ten czyn kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych w wysokości 10 zł,

2. orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności i zawieszenie orzeczonej kary na okres próby 3 lat, oraz kary łącznej grzywny w wysokości 50 stawek dziennych w wysokości 10 zł,

ewentualnie o uwzględnienie poniesionych zarzutów i uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego W. N. okazała się zasadna odnośnie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, poprzez przypisanie temu oskarżonemu znacznych ilości środków odurzających, w pozostałej części na uwzględnienie nie zasługiwała. Z kolei wniesienie środka odwoławczego przez prokuratora okazało się celowe, gdyż umożliwiło dokonanie zmiany zaskarżonych przez niego punktów orzeczenia, jednak nie z powodów i w sposób przez niego wskazany.

W pierwszym rzędzie podnieść należy, że obrońca oskarżonego W. N., zarzucając kwestionowanemu orzeczeniu, zarówno błąd w ustaleniach faktycznych, jak i obrazę wskazanych przepisów postępowania, w istocie kontestuje poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia, gdyż – jak wynika z treści apelacji – uchybienie przepisom art. 4 i art. 7 k.p.k. miało doprowadzić do błędnych ustaleń faktycznych.

Odnośnie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, wskazać należy, iż może on być zasadnie podnoszony w sytuacji, gdy skarżący wykaże niepełność postępowania dowodowego albo przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. W przypadku omawianej apelacji, jej autor wskazuje na drugą z alternatywnych przyczyn.

Zarzut dowolności aby był skuteczny, wymaga wykazania, w czym konkretnie przejawia się przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnych ustaleń. Oznacza to konieczność wskazania dowodów, które zostały ocenione w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, względnie wbrew wskazaniom wiedzy lub wykazania, że dokonane ustalenia zawierają błędy natury faktycznej, albo błędy logiczne.

Należy podzielić stanowisko apelującego co do bezzasadności przypisania oskarżonemu W. N. przemytu znacznej ilości środków odurzających. Co więcej, zaprezentowana przez niego argumentacja skutkowała także tożsamym uznaniem w stosunku do oskarżonych - R. K., G. J. i P. P. (1).

Ustalając, że przedmiotem przypisanych ww. oskarżonemu przestępstw były znaczne ilości bliżej nieustalonych środków odurzających, Sąd Okręgowy oparł się na doświadczeniu życiowym, biorąc pod uwagę stosunek ceny rynkowej środków odurzających do ponoszonych przez organizatorów przestępczego procederu kosztów związanych z ich przemytem z Turcji i krajów Ameryki Południowej lub Środkowej, obejmujących koszty podróży oskarżonych do Włoch i dalej odpowiednio do Turcji, Brazylii, Peru i Wenezueli, koszty ich pobytu i utrzymania przez okres od kilku do kilkunastu dni w ww. krajach oraz ustalone wynagrodzenie i zakładając racjonalność działania sprawców. Odwołał się także do ilości kokainy, tj. 4,12 kg ujawnionej w walizce, którą usiłował wywieźć z Peru L. K. - jeden z członków grupy, pełniący tak jak oskarżeni - K., N., J. i P., rolę kuriera. Skonstatował powyższe tym, że zupełnie nieracjonalna, nielogiczna i sprzeczna z rachunkiem ekonomicznym byłaby sytuacja, w której organizatorzy procederu na zakup nieznaczej ilości narkotyków wydatkowaliby koszty wielokrotnie wyższe od tych, które ponieśli, kupując te same narkotyki na rynku europejskim, ryzykując przy tym surowszą odpowiedzialność karną (str. 36 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia). Z powyższą argumentacją należy się zgodzić, ale tylko w odniesieniu do organizatorów przestępczego procederu, gdyż to przecież o ich świadomości była wyżej mowa. Argumentując zasadność przypisania wszystkim oskarżonym znacznych ilości środków odurzających, Sąd Okręgowy odwoływał się do wiedzy na temat kosztów całego przedsięwzięcia, którą dysponowali jego organizatorzy, w tym oskarżona R. Ł., która zajmowała się werbowaniem i opłacaniem kurierów oraz organizowaniem ich wyjazdów po środki odurzające, nie zaś do świadomości w tej mierze pozostałych oskarżonych, pełniących funkcje kurierów, w tym oskarżonego W. N.. Kurierzy, jak zasadnie Sąd ustalił, byli informowani o zorganizowaniu i pokryciu wszystkich kosztów wyjazdu, nie mając przy tym żadnej wiedzy na temat ilości i rodzaju środków odurzających, jakie mieli przewieźć ani co do miejsca ich ukrycia. Wiedzieli jedynie, że przedmiotem przemytu były narkotyki.

Podkreślenia wymaga, że ustalając powyższe, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych K., N., J. i P., którzy wyjaśnili: „ja nie widziałam, jakiego rodzaju i jaką ilość narkotyków przemycam z Turcji do W.. Oskarżona Ł. nie mówiła mi (...). Nawet po powrocie z I. Ł. nie mówiła mi, ile narkotyków było w walizce i jakiego rodzaju. (...) Ja nie wiem, jakiego rodzaju i ilość narkotyków miał przemyścić W. N. (...) G. J. (...) P. P. (1)” (wyjaśnienia oskarżonej R. K. k. 628). Podobnie wyjaśnienia złożyli oskarżeni G. J., W. N. i P. P. (1) (k. 628). Uznać należy, że Sąd Okręgowy przekroczył w tej mierze

granice swobodnej oceny dowodów, czyniąc na podstawie prawidłowo dokonanej oceny ww. dowodów sprzeczne z nimi ustalenia faktyczne.

Reasumując uznać należy, że brak jest podstaw do przypisania ww. oskarżonym zarzucanych im przestępstw w odniesieniu do znacznej ilości bliżej nieustalonych środków odurzających, gdyż analiza zebranego materiału dowodowego uzasadnia przypisanie im jedynie nieokreślonej ich ilości. Konsekwencją powyższego była konieczność zastąpienia w opisach wszystkich przypisanych oskarżonym - R. K., W. N., G. J. i P. P. (1) znamienia „znacznej ilości” znamieniem „nieokreślonej ilości” bliżej nieustalonych środków odurzających, o czym orzeczono w punkcie I. wyroku, przy czym podstawą do zmiany wyroku na rzecz oskarżonych G. J. i P. P. (1) było wniesienie apelacji na ich korzyść przez oskarżyciela publicznego (art. 440 k.p.k. w zw. z art. 447 §1 k.p.k.), natomiast zmianę na rzecz oskarżonej R. K. umożliwił przepis art. 435 k.p.k., gdyż tożsame, omówione wyżej względy, które dotyczą ww. oskarżonych, przemawiają za zmianą wyroku także w odniesieniu do niej.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że nie budziło wątpliwości, iż przedmiot, przypisanych oskarżonym przestępstw, mogą stanowić bliżej nieustalone środki odurzające, gdyż w świetle konwencji z polskim ustawodawstwem przepisów unijnych i międzynarodowych, wiążących Rzeczypospolitą Polską i stanowiących część obowiązującego porządku prawnego (vide: KONWENCJA NARODÓW ZJEDNOCZONYCH o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, sporządzona w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 r., Dz. U. z dnia 20 lutego 1995 r.; JEDNOLITA KONWENCJA O ŚRODKACH ODURZAJĄCYCH Z 1961 R., sporządzona w Nowym Jorku dnia 30 marca 1961 r., Dz. U. z dnia 5 listopada 1966 r.) zakazany jest przemyt jakichkolwiek środków odurzających. Zatem nie jest konieczne konkretne ustalenie ich rodzaju.

Uzasadniając konieczność dokonanej w punkcie II. wyroku następnej zmiany zaskarżonego orzeczenia, należy wskazać, że brak podstaw do podzielenia zaprezentowanego w apelacji prokuratora stanowiska, a tym samym przyjęcia obrazu art. 11 k.k. W przedmiotowej sprawie nie było żadnego uzasadnienia dla zastosowania kumulatywnej kwalifikacji prawnej, o której mowa w tym przepisie. Ta konstrukcja prawna dotyczy bowiem wyłącznie przypadków, gdy sprawca swoim działaniem wyczerpuje znamiona zawarte w więcej niż jednym przepisie ustawy karnej (art. 11 § 2 k.k.). Tymczasem w niniejszej sprawie o pozornym nawet zbiegu przepisów mowy być nie mogło, albowiem - co zresztą prawidłowo ustalił Sąd I instancji - oskarżeni G. J. i P. P. (1) swoim przestępczym zachowaniem nie przekroczyli ram wytyczonych przez treść art. 57 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstwa przygotowania do przemytu środków odurzających. Zarówno w opisach przypisanych oskarżonym w punktach 9. i 17. części rozstrzygającej wyroku czynów, jak i w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia, Sąd Okręgowy wyraźnie stwierdził, iż swoim zachowaniem ww. oskarżeni wyczerpali jedynie znamiona przestępczego karalnego przygotowania w postaci wejścia w porozumienie z osobami, które miały w transakcjach uczestniczyć i podjęciu szeregu związanych z tym czynności zmierzających do sfinansowania transakcji.

Istotnie, w treści art. 57 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znajduje się odwołanie do zastosowanego przez Sąd art. 55 ust. 3 oraz art. 56 ust. 3 cyt. ustawy. Pełnią one jednak wyłącznie rolę znamienia dookreślającego jakich konkretnie czynów ma przygotowanie do popełnienia przestępstwa dotyczyć. Są wynikiem zastosowanej przez ustawodawcę metody budowy normy prawnej i ich redakcja w żadnym razie nie uprawnia do przypisania sprawcy, który dopuścił się wyłącznie przygotowania, dalszych form stadialnych w postaci dokonania przestępstwa, obciążonych przecież znacznie surowszą sankcją (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 czerwca 2006 r. II AKa 121/06, OSAB 2007/1/51). Natomiast łączne powołanie w kwalifikacji prawnej czynu tychże artykułów może powodować uzasadnione wątpliwości w zakresie rodzaju czynu faktycznie przypisanego oskarżonemu (przygotowanie czy przygotowanie i dokonanie), co - jak wynika z apelacji prokuratora - zaistniało w przedmiotowej sprawie. W tej sytuacji, w pełni podzielając stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie zasadności przypisania ww. oskarżonym przygotowania do przemytu środków odurzających, ale uwzględniając także wyniki na gruncie treści środka odwoławczego wątpliwości co do kształtu przypisanych im czynów, należy uznać, iż skoro przypisane im w punktach 9. i 17. wyroku czyny mieszczą się w hipotezie art. 57 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to tylko ten artykuł winien stanowić podstawę prawną skazania. W rezultacie należało stwierdzić, iż Sąd orzekający dopuścił się obrazy prawa materialnego, tj. art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez przywołanie

go w kwalifikacji prawnej. Konsekwencją powyższego była zmiana zaskarżonego wyroku co do oskarżonych G. J. oraz P. P. (1) w ten sposób, że z podstawy skazania czynów przypisanych – odpowiednio - w punktach 9. i 17. części rozstrzygającej wyroku wyeliminowano art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a ponadto w odniesieniu do oskarżonego P. P. (1) - art. 91 § 1 k.k. i przyjęcie, że ustalonymi w nich zachowaniami oskarżeni wyczerpali znamiona: oskarżony G. J. przestępstw z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś oskarżony P. P. (1) ciągu dwóch przestępstw z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., co Sąd Apelacyjny uczynił z urzędu, w oparciu o treść art. 455 k.p.k. W rozważanych przypadkach zbędnym bowiem było nie tylko powołanie w kwalifikacji prawnej art. 55 ust. 3 cyt. ustawy, ale i art. 91 § 1 k.k. Treść art. 91 § 1 k.k. przesądza o tym, że należy go powoływać w podstawie wymiaru kary, a nie skazania, gdyż wskazuje ona w sytuacji ciągu przestępstw, aby sąd orzekł jedną karę, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę (por. wyrok SA w Lublinie z 2001-11-14, II AKA 226/02, Prok.i Pr.-wkł. 2004/2/13; wyrok SA w Katowicach z 2011-01-13, II AKA 238/10, LEX nr 846481).

Nie było natomiast podstaw do podzielenia pozostałych zarzutów i argumentacji zawartej w apelacji obrońcy oskarżonego W. N., w tym naruszenia art. 5 § 2 kpk, polegającego na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości co do uczestnictwa tego oskarżonego w domniemanej grupie przestępczej na jego niekorzyść.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny zasada in dubio pro reo nie może stanowić pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Z brzmienia art. 5 § 2 k.p.k. wynika, że reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszystkich starań organu prowadzącego postępowanie, nie da się usunąć występujących wątpliwości. Przepis ten dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć sąd orzekający a nie strona, dopiero gdyby sąd je powziął i nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego, zasadny byłby zarzut naruszenia zasady in dubio pro reo.

Analiza motywów zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd orzekający nie miał wątpliwości w zakresie uznania winy oskarżonego W. N., co do przypisanego mu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., za udowodnioną. Apelujący kwestionuje powyższe, wskazując że oskarżony wykonywał jedynie polecenia R. Ł., nie mając żadnego pojęcia o składzie grupy, jej organizacji czy jej powiązaniach. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w zaskarżonym wyroku i powszechnie powielany w orzecznictwie, iż dla bytu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie jest konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmu jej funkcjonowania. Nie jest również uzasadnione oczekiwanie formalnego potwierdzenia udziału w grupie, wyboru kierownictwa itp. oraz, że strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności. Zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano, a nadto wystarczające jest, gdy sprawca przystępuje do grupy nie będąc pewny jej przestępczego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech.

Oskarżony W. N. dowiedział się o celu działania grupy przestępczej od R. K., która złożyła mu propozycję wyjazdu, werbując go do udziału w grupie, następnie wykonywał polecenia R. Ł. i jej partnera o imieniu O., dwukrotnie dokonując w ramach przydzielonych mu zadań przypisanych mu przestępstw. Jako kurier znajdował się najniżej w hierarchii grupy, wykonując polecenia ww. osób nad nim przełożonych. Miał świadomość, że przewozi środki odurzające w ramach międzynarodowego przestępczego procederu – mimo, iż nie miał wiedzy o ich rodzaju ani ilości. Nie ulega zatem wątpliwości, że ww. okoliczności świadczą jednoznacznie o wypełnieniu przez W. N. wszystkich znamion, także podmiotowych, przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Brak zatem było podstaw do kwestionowania prawidłowości przypisania go temu oskarżonemu w zaskarżonym wyroku.

Wskazania wymaga, że mimo wyeliminowania znamienia „znaczna ilość” nie było podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu W. N. w punktach 13. i 14. części rozstrzygającej wyroku przestępstw, na czyny z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. Konieczność jej pozostawienia w dotychczasowej postaci wynika z faktu przyjęcia działania oskarżonego „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, które również stanowi znamię kwalifikujące typu czynu spenalizowanego w art. 55 ust. 3 ustawy. Uwaga ta odnosi się także do pozostałych oskarżonych w zakresie,

w jakim Sąd Apelacyjny w punkcie I. wyroku, dokonał korekty zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do opisu przypisanych im czynów. Poza tym Sąd Apelacyjny podziela wywody Sądu Okręgowego na temat kwalifikacji prawnej poszczególnych czynów, subsumpcji zachowania oskarżonego. Prawdliwość i kompletność tych wywodów czyni zbędnym powielanie ich przez Sąd odwoławczy.

Z uwagi na to, że apelacja obrońcy oskarżonego kwestionowała jego winę, należało zgodnie z treścią art. 447 § 1 k.p.k. skontrolować zaskarżony wyrok również w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się, by w sprawie niniejszej zachodziła podstawa do zmiany wyroku, przewidziana w art. 438 pkt 4 k.p.k.

Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo SN (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, nr 3, s. 64; wyrok SN z 13.02.2003, WK 1/03, OSNKW 2003/323).

Kary pozbawienia wolności i grzywny – tak jednostkowe, jak i łączne wymierzone W. N. za przypisane mu czyny nie były kwestionowane przez obronę i Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do ich podważania. Sąd I instancji prawidłowo ustalił okoliczności obciążające i łagodzące w stosunku do oskarżonego. Należyte uwzględnione zostały czynniki w postaci stopnia winy i szkodliwości społecznej czynów, jak i właściwości i warunki osobiste sprawcy. Trafnie również ustalono wysokość stawki dziennej grzywny, biorąc pod uwagę warunki materialne oskarżonego oraz zastosowano zasadę absorpcji przy wymiarze kar łącznych, ze względu na ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy czynów. Kary jednostkowe wymierzone przez Sąd I instancji, zdecydowanie bardziej zbliżone do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, z pewnością nie rażą surowością, a wręcz jawią się jako łagodne. Wprawdzie na tle kar orzeczonych wobec współoskarżonych wydają się surowe, jednakże wniosek ten jest pozorny. Zróżnicowanie bowiem kar orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych nie było wynikiem stosowania różnej miary do analogicznych stanów faktycznych, ale wyrazem indywidualizacji sytuacji prawnej poszczególnych oskarżonych.

Jako że w pozostałej części wyrok Sądu I instancji nie był podważany przez strony, a Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw, by kwestionować go z urzędu, orzeczenie w tym zakresie należało utrzymać w mocy, o czym, w oparciu o przepisy art. 437 § 1 k.k., rozstrzygnięto w pkt III. wyroku.

Nadto w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 ze zm.) Sąd w punkcie IV wyroku orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, przyznając wynagrodzenie obrońcom z urzędu oskarżonych: G. J., W. N. i P. P. (1) – adwokatom: Ł. C. i A. W. kwoty po 738 zł brutto a L. J. kwotę 738 zł brutto oraz 259,09 zł netto, albowiem wykonali oni należyte czynności obrończe przed Sądem odwoławczym i złożyli stosowne wnioski wraz z oświadczeniem, iż koszty obrony nie zostały pokryte przez oskarżonych nawet w części. Kwota wynagrodzenia nie przekracza stawki minimalnej, przewidzianej w § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Z kolei przyznany adw. L. J. zwrot niezbędnych wydatków w postaci kosztów dojazdu z Z. do P. znajduje uzasadnienie w § 19 pkt 2 ww. rozporządzenia w zw. z § 2 pkt 1 b) Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U.2002.27.271 ze zm.), zaś jego wysokość wynika z następującego obliczenia: 155 km x 2 x 0,8358 zł = 259,09 zł.

Jednocześnie uwzględniając trudną sytuację materialną sytuację oskarżonych, nadto konieczność odbycia przez W. N. kary pozbawionego wolności, w oparciu o przepisy art. 624 k.p.k. i art. 634 k.p.k., zwolniono ich od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, o czym orzeczono w punkcie V. wyroku.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.

Izabela Pospieska Przemysław Strach Urszula Duczmal